

Sygn. akt I C 679/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący **SSR Jędrzej Barczewski**

Protokolant **Radosław Zajac**

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2015 roku w Lwówku Śląskim

sprawy z powództwa (...) S. A. V. (...) w W.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...) w Ś.

o zapłatę

I/ powództwo oddała,

II/ zasądza od strony powodowej (...) S. A. V. (...) w W. na rzecz strony pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w Ś. kwotę 2400,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 679/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. V. (...) w W., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wystąpiła przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej przy ul. 11 listopada 30 – 32 w Ś. o zapłatę kwoty 17 700,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 11 lipca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 3-6).

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 15 grudnia 2012 r. z dachu budynku mieszkalnego nr (...), przy ul. 11 listopada w Ś. osunęła się tafla lodu, spadając wprost na samochód marki M. o nr rej (...). W wyniku tego zdarzenia doszło do uszkodzenia wyżej wymienionego pojazdu. Pojazd ten, będący własnością R. K., w dniu przedmiotowego zdarzenia posiadał ochronę ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia AC posiadaczy pojazdów mechanicznych w powodowym Towarzystwie, dlatego też szkoda w tym pojeździe została zgłoszona u strony powodowej z tytułu ubezpieczenia AC. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, a także na skutek odwołania poszkodowanego R. K., powodowy Ubezpieczyciel ostatecznie zakwalifikował przedmiotową szkodę jako całkowitą i ustalił odszkodowanie w wysokości 17 700,00 zł.

(...) S.A. V. (...) w W. podniosła dalej, że powyższej kwoty dochodzi niniejszym pozwem tytułem regresu od podmiotu ponoszącego odpowiedzialność za spowodowanie szkody, którym zdaniem strony powodowej, była Wspólnota Mieszkaniowa przy ul. 11 listopada 30 – 32 w Ś..

Wspólnota Mieszkaniowa przy (...) Ś., poprzez profesjonalnego pełnomocnika, w odpowiedzi na pozew, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego (k. 69-72).

W uzasadnieniu swego stanowiska zaprzeczyła, aby odpowiadała za przedmiotową szkodę, albowiem pojazd poszkodowanego nie został uszkodzony przez śnieg spadający z nieruchomości przy ul. 11 listopada 30 – 32 w Ś., lecz nastąpiło to w okolicznościach bliżej nieznanymi. Wskazała, że nie miała realnych możliwości zbadania okoliczności zaistniałej szkody, albowiem właściciel pojazdu nie powiadomił w sposób niezwłoczny przedstawicieli pozwanej Wspólnoty o zdarzeniu, lecz uczynił to ze znaczną opieszałością, której przyczyny nie są znane. W dodatku nie przedstawiono żadnych dowodów wskazujących na odpowiedzialność strony pozwanej, w tym również brak jest potwierdzenia przedmiotowego zdarzenia i podmiotu za niego odpowiedzialnego przez jakikolwiek organ porządku publicznego, jak np. Policję. Podniosła także, iż dach budynku należącego do przedmiotowej Wspólnoty był regularnie odśnieżany i odladzany, dlatego też nie mógł on stanowić realnego zagrożenia dla pojazdów parkujących na terenie tej nieruchomości.

Ponadto zaznaczyła, że przeczy wyliczeniu przez (...) S.A. V. (...) wysokości szkody, albowiem nastąpiło to w oparciu o kosztorys stanowiący dokument prywatny. Odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie, zdaniem strony pozwanej, ponosi zaś wyłącznie sam poszkodowany, albowiem jego pojazd był zaparkowany zbyt blisko budynku, przy samej jego ścianie, w miejscu do tego niedopuszczalnym, nie dochowując przy tym, wymaganych dla okresu zimowego, reguł ostrożności.

Wspólnota Mieszkaniowa przy (...)Ś. wniosła również o wezwanie do udziału w sprawie, po stronie pozwanej, w charakterze interwenienta ubocznego, ubezpieczyciela strony pozwanej – (...) S.A., albowiem w dniu zdarzenia Wspólnota Mieszkaniowa posiadała ważne ubezpieczenie u tego Ubezpieczyciela.

(...) S.A., pomimo doręczenia jej w dniu 9 lipca 2015 r. (k. 82) odpisu pisma strony pozwanej wraz z załącznikami i pouczeniem o treści art. 84 k.p.c., nie wzięła udziału w niniejszym procesie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 czerwca 2012 r. R. K. wystąpił do (...) S.A. V. (...) w W. z wnioskiem o ubezpieczenie, w zakresie OC, AC i A., swojego pojazdu – M. (...), o nr rej. (...).

dowód: wniosek o ubezpieczenie, k. 11v-12;

W kserokopii dokumentu, bez podpisu ubezpieczonego, określonego jako polisa, wskazano iż R. K. posiadał w dniu 15 grudnia 2012 r. w (...) S.A. V. (...) w W. ubezpieczenie samochodu marki M. (...), o nr rej. (...) w zakresie OC i AC + A..

dowód: informacja o polisie, k. 9-10;

polisa, k. 11;

ogólne warunki ubezpieczenia, k. 13-20;

W dniu 15 grudnia 2012 r., nad ranem, kiedy było jeszcze ciemno, około godz. 5 – 6, żona R. K. usłyszała huk na podwórzu. R. K. w tym czasie spał. Został on następnie obudzony przez żonę, która powiedziała mu, że coś się stało. R. K. zajrzał wtedy przez zamknięte okno. R. K. nic jednak nie zauważył i poszedł dalej spać. R. K. wyszedł na podwórko dopiero około godz. 8⁰⁰ i zobaczył wówczas bryłę lodu, znajdującą się w pobliżu jego samochodu, zaparkowanego poprzedniego dnia, marki M. (...) o nr rej. (...). R. K. spostrzegł również, iż poszycie dachu tego pojazdu zostało wgniecione do środka na głębokość do około 15 cm.

dowód: zeznania świadka R. K., k. 91-92, protokół elektroniczny;

dokumentacja zdjęciowa, płyta CD, k. 8;

R. K. nie poinformował o przedmiotowym zdarzeniu Policji, Straży Miejskiej i sąsiadów. Jedynym podmiotem jaki został zawiadomiony o tym fakcie, z zaznaczeniem, że zdarzenie to nastąpiło w wyniku osunięcia się z dachu budynku

przy ul. (...) w Ś. tafli lodu, był Zarząd Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w Ś., co nastąpiło w dniu 20 grudnia 2012 r.

dowód: zeznania świadka R. K., k. 91-92, protokół elektroniczny;

oświadczenie z dnia 20 grudnia 2012 r., k. 7;

W dniu 15 grudnia 2012 r. R. K. zgłosił jednak (...) S.A. V. (...) w W. zaistniałą szkodę w przedmiotowym pojeździe, opisując zdarzenie i dokonując szkicu sytuacyjnego tego zdarzenia. Po przeprowadzeniu przez (...) S.A. V. (...) w W. postępowania likwidacyjnego, analizy kosztów naprawy i po sporządzonym kosztorysie Ubezpieczyciel wycenił szkodę całkowitą na łączną kwotę 11 500,00 zł i wypłacił R. K. tę kwotę, wskazując, że przyjęto kryterium szkody całkowitej, albowiem koszt naprawy uszkodzonego pojazdu przekraczał 70 % wartości rynkowej tego samochodu bezpośrednio przed zdarzeniem.

dowód: zeznania świadka R. K., k. 91-92, protokół elektroniczny;

zgłoszenie szkody, k. 21-25;

potwierdzenie przyjęcia szkody, k. 26;

kosztorys i analiza kosztów, k. 28-30;

decyzja, k. 31-32;

W dniu 4 stycznia 2013 r. R. K. odwołał się od powyższej decyzji (...) S.A. V. (...) w W., przyznającej odszkodowanie w kwocie 11 500,00 zł i wniósł o ponowne przeanalizowanie zaistniałej szkody. (...) S.A. V. (...) w W., po dokonaniu ponownej kalkulacji szkody, przyznała i wypłaciła R. K. odszkodowanie w ostatecznej wysokości 17 700,00 zł.

dowód: zeznania świadka R. K., k. 91-92, protokół elektroniczny;

odwołanie, k. 33;

kalkulacja szkody, k. 35-36;

decyzja, k. 35-41;

Pismem z dnia 5 czerwca 2013 r., (...) S.A. V. (...) w W. wezwała Wspólnotę Mieszkaniową przy ul. (...) w Ś. do zapłaty należności regresowej w wysokości 17 700,00 zł, wskazując, że kwota ta została przez (...) S.A. V. (...) wypłacona R. K., tytułem odszkodowania z ubezpieczenia AC, w wyniku wystąpienia szkody z dnia 15 grudnia 2012 r., polegającej na uszkodzeniu pojazdu marki M. o nr rej. (...). W odpowiedzi na to wezwanie, pismem z dnia 30 czerwca 2013 r., Zarząd Wspólnoty poinformował (...) S.A. V. (...), że Wspólnota Mieszkaniowa przy ul. (...) w Ś. nie ponosi odpowiedzialności za zaistniałą szkodę, a także wskazał, iż zdarzenie to nie zostało zgłoszone na Policji.

dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania, k. 45,46;

pismo Wspólnoty Mieszkaniowej, k. 47, k. 74;

Sąd zważył, co następuje :

Zgodnie z art. 17 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (t. j. Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903 ze późn. zm.), za zobowiązania dotyczące nieruchomości wspólnej odpowiada wspólnota mieszkaniowa bez ograniczeń.

Stosownie zaś do art. 828 § 1 zd. 1 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania.

Powyższe unormowanie daje więc podstawę do dochodzenia przez ubezpieczyciela tzw. regresu ubezpieczeniowego, jako jednej z postaci wstąpienia w prawa zaspokojonego wierzyciela, przy czym przejście uprawnień na ubezpieczyciela następuje w tych przypadkach z mocy samego prawa (ex lege). W momencie więc zapłaty odszkodowania, ubezpieczyciel staje się wierzycielem względem sprawcy szkody. Powyższa norma ma charakter kompensujący, służy więc ochronie interesów ubezpieczycieli, spełniających świadczenie odszkodowawcze, względem rzeczywistych sprawców szkód.

Kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia – art. 415 k.c.

Do powstania odpowiedzialności odszkodowawczej konieczne jest jednak wystąpienie trzech przesłanek, a mianowicie: zdarzenie, z którym system prawny łączy na określonych zasadach czyjs obowiązek naprawienia szkody; powstanie szkody; związek przyczynowy między zdarzeniem a szkodą.

Nie ulegał wątpliwości w niniejszej sprawie sam fakt wystąpienia szkody. Obie strony postępowania były w tej mierze zgodne, ponadto powyższe potwierdzał również zebrany w toku postępowania materiał dowodowy, taki jak zdjęcia, zeznania świadka, czy protokół zgłoszenia szkody. Jednakże dla przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej musi wystąpić związek przyczynowy pomiędzy szkodą a zdarzeniem, z którym łączy się obowiązek jej naprawienia. Wystąpienie związku przyczynowego jest konieczne dla przyjęcia odpowiedzialności danego podmiotu za szkodę, przy czym stwierdzić należy, że związek taki stanowi nie tylko przesłankę odpowiedzialności odszkodowawczej, ale także, w sposób pośredni, wpływa na wysokość należnego odszkodowania.

O konieczności zaistnienia związku przyczynowego stanowi przepis art. 361 § 1 k.c. Zgodnie zaś z jego brzmieniem, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Wątpliwe w świetle niniejszej sprawy okazało się wystąpienie dwóch niezbędnych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, a więc zdarzenia oraz wspomnianego już powyższej związku przyczynowego. Nawet gdyby bowiem przyjąć, że pierwsza z wymienionych przesłanek odpowiedzialności rzeczywiście miała miejsce, chociażby z uwagi na zeznania świadka, w których twierdził, że widział kawałek bryły lodu leżącej obok pojazdu a jednocześnie wgnieciony dach samochodu, to jednak brak było dostatecznych dowodów do przyjęcia wystąpienia związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem (opadnięciem bryły lodu z dachu budynku) a zaistniałą szkodą (uszkodzenie pojazdu). Sam bowiem fakt, że obok samochodu poszkodowanego leżała bryła lodu jeszcze niczego nie dowodzi. Sytuacja ta, którą zaobserwował świadek może jedynie dawać przypuszczenie, choć nie można tego stwierdzić ze stuprocentową pewnością, iż do wgniecenia doszło na skutek uderzenia przez tę bryłę w konstrukcję pojazdu (dach). Niemniej jednak brak jest pewności, że nastąpiło to w wyniku bezpośredniego kontaktu owej bryły z samochodem, a także, czy ta właśnie bryła rzeczywiście obsunęła się z dachu budynku należącego do pozwanej Wspólnoty. Z podobnym prawdopodobieństwem można by przypuszczać, że do owego zdarzenia doszło, np. w wyniku działania osoby trzeciej. Brak w niniejszej sprawie bezpośrednich świadków zdarzenia uniemożliwiał jednoznaczne stwierdzenie w jaki sposób doszło do uszkodzenia pojazdu. R. K. zeznał, że udał się na miejsce wypadku dopiero po paru godzinach od momentu zdarzenia i nikogo nie poinformował o tym fakcie w dniu powstania szkody. Zarząd Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w Ś. został zaś zawiadomiony o tym zdarzeniu dopiero po kilku dniach od jego wystąpienia. Powyższe okoliczności, jak również brak naocznych świadków tej sytuacji, nie pozwalały więc w sposób kategoriyczny na ustalenie podmiotu odpowiedzialnego za szkodę z dnia 15 grudnia 2012 r. Twierdzenia strony powodowej w niniejszej sprawie, zarzucające odpowiedzialność pozwanej Wspólnoty, opierały się więc, zdaniem Sądu, jedynie na przypuszczeniach i nie zostały w należyty sposób udowodnione.

Niezależnie od powyższego, nawet przy przyjęciu czysto hipotetycznym, że pojazd poszkodowanego uległ uszkodzeniu na skutek obsunięcia się bryły lodu z dachu budynku pozwanej Wspólnoty, należałoby podnieść, iż to właściciel przedmiotowego samochodu w przeważającej mierze przyczynił się do powstania zaistniałej szkody. Z akt sprawy, a w szczególności z zeznań świadka, wynika bowiem, że R. K. w dniu 14 grudnia 2012 r., zaparkował dane auto w pobliżu ściany budynku i dachu Wspólnoty Mieszkaniowej. Świadek ten pozostawił więc swój pojazd zbyt blisko ściany

budynku i naraził ów samochód na ewentualne uszkodzenie na skutek osunięcia się śniegu lub lodu z dachu budynku pozwanej Wspólnoty. W tym miejscu trzeba podkreślić, że do przedmiotowego zdarzenia doszło w porze zimowej (grudzień), na terenie górskim (miasto Ś.), a więc w czasie i na terenie charakteryzującymi się wysokimi ilościami opadów śniegu. W takiej sytuacji R. K., mieszkaniec Ś., a z zawodu przewodnik turystyczny, winien liczyć się z opadami śniegu i ewentualnymi jego obsunięciami z dachu budynku strony pozwanej, także w formie zlodowaciałej. Należało zatem dodatkowo stwierdzić, że R. K. nie zachował w powyższym aspekcie reguł właściwej ostrożności.

Podnieść wreszcie trzeba, że (...) S.A. V. (...) w W. nie wykazała w toku niniejszej sprawy, aby wiązała ją z R. K., w dniu zdarzenia, umowa ubezpieczenia. Strona powodowa przedłożyła bowiem w toku postępowania jedynie, i do tego w żaden sposób nie uwierzytelnioną, kserokopię druku umowy, w której jednocześnie brak jest podpisu R. K. (k. 11). Brak jest również potwierdzenia zapoznania się ubezpieczającego z, zawartymi w aktach niniejszej sprawy, ogólnymi warunkami ubezpieczenia pojazdów (k. 13-20). R. K. podpisał bowiem jedynie wniosek o ubezpieczenie (k. 11v.-12), który również został przedłożony tylko w formie kserokopii. Zaoferowany przez stronę powodową materiał dowodowy nie pozwalał więc przyjąć w sposób kategoriyczny, że poszkodowanego R. K. łączył z (...) S.A. V. (...) w W. konkretny stosunek zobowiązaniowy.

Sąd nie znalazł zaś jakichkolwiek przyczyn, które mogłyby podważyć wiarygodność, logicznych zeznań świadka R. K..

Postępowanie powodowego Ubezpieczyciela w przedmiotowym postępowaniu nie mogło być więc uznane za mające na celu realizację normy art. 3 k.p.c. Ewentualne obciążenie Sądu czynnościami zmierzającymi do uzyskania jakichkolwiek dowodów w tym zakresie, nie znajdowało natomiast żadnej podstawy prawnej. Strona powodowa, jako profesjonalna uczestniczka obrotu gospodarczego, dodatkowo reprezentowana przez kwalifikowanego pełnomocnika, winna bowiem liczyć się ze spoczywającym na niej ciężarze dowodowym, wynikającym z art. 6 k.c.

Konkludując powyższe rozważania należało zatem stwierdzić, że (...) S.A. V. (...) w W. nie wykazała zasadności dochodzonego pozwem roszczenia.

Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej na okoliczność ustalenia zakresu uszkodzeń i wysokości szkody całkowitej powstałej w pojeździe marki M., nr rej. (...), w związku ze zdarzeniem z dnia 15 grudnia 2012 r., w świetle przedstawionych dotychczas ustaleń i wywodów, w żaden sposób nie byłoby zasadne, powodowałoby natomiast nieuzasadnione przedłużenie niniejszego postępowania i generowałoby, w sposób zupełnie niepotrzebny, koszty przedmiotowego procesu.

Dlatego też, mając na uwadze wszystkie, wskazane powyżej, okoliczności, orzeczono jak w punkcie I uzasadnianego wyroku.

O kosztach w rozpatrywanej sprawie rozstrzygnięto zaś, zgodnie z odpowiedzialnością za jej wynik, na podstawie art. 98 § 1, § 3 i § 4 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Pozwana Wspólnota Mieszkaniowa przy ul. 11 listopada 30 – 32 w Ś. poniosła bowiem wydatek w postaci wynagrodzenia reprezentującego ją radcy prawnego, w kwocie 2 400,00 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r. Poz. 490 z późn. zm.) – punkt II uzasadnianego wyroku.